

РЕШЕНИЕ

№ 2931

гр. София, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Розалина Г. Ботева
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело № 20221100502478 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258- чл. 273 ГПК.

Предмет на обжалване в настоящото производство е решение № 20189346 от 23.09.2021г. постановено от СРС, 154 състав, по гр. д. № 35885/ 2020г., с което е отхвърлен предявеният от “Д.Г.” ООД срещу М. В. С. иска за сумата 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в опозоряване и накърняване на доброто име и репутацията на дружеството чрез изнесено клеветнически твърдения на 17.07.2020г. в ефира на телевизия ВТV в предаването “Тази сутрин”, като неоснователен.

Срещу решението на първоинстанционния съд е подадена въззивната жалба от “Д.Ф.” ООД. В жалбата се излагат съображения, че решението е незаконосъобразно. Жалбоподателят изразява несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че липсват елементи от фактическия състав на иска по чл. 45 ЗЗД, тъй като част от процесните твърдения не са опозоряващи доброто име на ищеца, а част от тях са оценъчни твърдения. В жалбата са изложени доводи, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че по делото не е установено ищецът да е претърпял вреди. Отправя искане за отмяна на постановеното решение и постановяване на друго, с което искът да бъде уважен.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от ищеца в производството, с който жалбата се оспорва с доводи за неоснователност на изложените в същата оплаквания по отношение на постановеното съдебно решение. Въззиваемият поддържа, че първоинстанционният съд е установил правилно правнорелевантните за спора факти и в съответствие с тях приложил

материалния закон. С отговора се поддържа, че ищецът, като юридическо лице, не може да претендира обезщетение за неимуществени вреди, като сочи, че юридическите лица могат да претендират обезщетение за неимуществени вреди само в изрично изброените от закона случаи. Въззиваемият поддържа, че по делото не е установено, че ищецът е претърпял вреди. Заявено е искане за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната от въззивника част като правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема за установено следното от фактическа страна:

Безспорно между страните по делото, а и това се установява от събраните доказателства, че на 17.07.2020г.в ефира на телевизия ВТV в интервю, проведено в предаването “Тази сутрин” ответникът е употребил изразите “Помните, че връзката на “Д.Г.” ООД с Главния прокурор възникна още при неговия избор, когато така наречените контрапротестиращи в негова подкрепа се оказаха служители на “Д.Г.” ООД”; “чиято фотоволтаична централа е превзета от “Д.Г.” ООД на десети януари тази година от петдесет охранители на “Д.Г.” ООД със седем автомобила”; “на десети януари, когато става това рейдване на фотоволтаичната централа, на място отива мой колега, не обикновен адвокат като мен, а председател на втората по големина адвокатска колегия в България, за да види какво става, този рейд от петдесет охранители със седем автомобила и тогава го посреща лично собственика на “Д.Г.” ООД Д. С.- К. и му казал “Ако продължаваш да ми се пречкаш, ще имаш пречка с Главния прокурор Г., аз теб те знам, видях те, че протестираше срещу Г.”; “Именно “Д.Г.” ООД и адвоката П. “Еврото” са били в основата на предизборната кампания на господин Г. при избора му за главен прокурор”: “Аз споделям личните си впечатления. Когато протестирахме пред Висшия съдебен съвет, да, действително видяхме тези здравеняци от “Д.Г.”, които протестираха заедно с Н.Н. в подкрепа”: “Прокуратурата участва в рейдърство и частни бизнеси и като организирани престъпни групи, както е случая със Златанов, с асансьорния завод”; “идват, обаче, забележете, с “Д.Г.”, петдесет човека рейдват”; “Прокуратата и тук се намесва неправомерно, “Д.Г.” се намесва неправомерно”, “Здравеняци на “Д.Г.” бяха от другата страна, протестираха за него”.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства- констативен протокол и разпечатки от съобщенията в страницата на ищеца във Facebook, както и отзиви в същата страница. От представения констативен протокол от 13.08.2020г., съставен от нотариус З.Т., се установява, че на посочената дата нотариусът е отворил страницата на ищеца във Facebook и е посетил раздел всички съобщения и раздел отзиви. От представената разпечатка от съобщенията, получени в страницата на ищеца във Facebook се установява, че на 17.07.2020г.са получени съобщения с текст: “Бихте ли ни разказали повече за професията си? “, “Не си помисляйте да провокирате протеста”, “Полицията вече знае за вас, че ще маскирате вашите мутри като полицаи”, “за да пребиват хората и знам, че сте стоварили много ваши хора в хотел “Принцес” в София и че се приготвяте за довечера”; на 20.08.2020г. е получено съобщение с текст: “Смешници, елате да ме пазите и мен, както

пазите Б.”. От представената разпечатка на отзивите, получени в раздел Отзиви в страницата на ищеца във Facebook се установява, че на 06.08.2020г. е публикуван отзив с текст “Надвишават правата, дадени им от Закона за частната охранителна дейност”; на 12.08.2020г. е публикуван отзив с текст “Сега да не се окаже, че битите студенти под колоните на Министерски съвет са бити от батките от Delta guard. Ltd, защото, искам да обърна внимание, обикновените служители на МВР не бият така”; на 13.08.2020г. е публикуван отзив с текст “Това не е истинска охранителна фирма, а криминална групировка. Снимайте лицата им и номерата на колите им, ако се въртят около ваш обект.” Под публикация от 23.06.2017г. са публикувани коментари: “Че ви горим офисите! Оставка! Стига пазели престъпници!”, под който са публикувани отговори: “Те са самите!”, “Така и те много добре го знаят и явно ще са нагли до последно. Още по-добре за обикновения човек, който лично ще ги погребете тия измекяри щот се имат за много над, па са едни наивни пишлеменца, не знаят с какво си играят. Нека, нека”; “Ами, като ги гледам, да ви кажа, може да са ****, но знаят как да се бият ... и повярвайте ми, точно тези са доста опасни!!! Хората са казали, всеки си намира майстора ... така, че в някой момент всяко нещо има своя край ...”; “**** са, защото се държат като такива. Държат се инфантилно и наивно вярвайки си, че всичко ще се потули и забрави. Народът е бесен и му писна удобно да забравя. Тези бабаитчета по кофата ще ги хвърлим. ****!”

Пред първоинстанционния съд са представени писмо, получено на електронен адрес galia_delta_guard@abv.bg на 04.08.2020г., с текст: “Здравейте! Всеки, който работи във вашата фирма, 5-етажна къща да има и във всяка стая болно дете да гледа! Срам, позор сте за България! Дано се коригирате, иначе е неизбежно карма да ви покоси близките, дали Covid 19, ще дойдат хората с пръти с пръти и камъни”, както и разпечатка от публикация във Facebook, под която е написан текст: “Познати лица от охранителните среди, нещо Д.Г.”.

Пред първоинстанционния съд е представен сигнал от И.А. до Министерството на правосъдието, с който касае сключеният договор за охрана с “Д.Г.” ООД за охрана на фотоволтаична компания в с. Оризари.

От представено постановление от 16.02.2021г. на прокурор при Върховна касационна прокуратура се установява, че със същото е отменен отказът за образуване на досъдебно производство за престъпление по повод извършено на 14.1.2020г. неправомерно влизане на територията на фотоволтаична централа “Сиус- Оризари” с. Оризари.

В производството пред първоинстанционния съд са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите В.С. и св. И.З..

От показанията на свидетеля С. се установява, че същата работи при ищеца като “организатор охрана” и трудовите ѝ функции включват комуникация с клиенти и оглед на обекти. Дружеството имало добра репутация сред клиентите им, като това твърдение свидетелката обосновава с много нови клиенти и дългосрочни договори. В средата на м. юли 2020г. от телевизия ВТВ било излъчено интервю с ответника, в което ответникът определил ищцовото дружество престъпник, който работи в организирана престъпна група. След това интервю дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да

преустановят търговски отношение с него. Много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори. Служители на ищцовото дружество споделяли, че се притесняват да носят дрехи с фирмения знак на ищеца, тъй като получавали лошо отношение и подвиквания “Мутри, вѐн”. Свидетелката също се притеснява да споделя къде работи. От показанията на свидетелката се установява още, че след интервюто получили съобщения и коментари на страницата на дружеството във Facebook, с текст “мутри” и други подобни, и писма на електронната поща, в които пишело обиди за дружеството и клевети за служителите. Свидетелката твърди, че не помни дали телефонните обаждания са започнали в деня, в който е излъчено интервюто или след това. Същата заявява, че не знае кои клиенти са се обаждали по телефона, с желание да прекратят договорите си, като уточнява, че телефонните разговори били проведени с нейна колега, а не с нея. От показанията на свидетелката, няма случаи договори, сключването на които е подготвила, да не са сключени поради отказ на клиентите. Свидетелката уточнява, че не помни имената на служителите, които се притесняват да казват, че работят при ищеца, но заявява, че те са поне десет и е говорила с тях при посещенията си на обектите, които ищецът охранява. На следващо място, от показанията на свидетелката се установява, че тя е чела негативни статии за ищцовото дружество, но не помни дали същите са публикувани преди или след процесното интервю. Страницата на ищеца във Facebook и електронната поща на дружеството се проверявали от колега на свидетелката, но не помни преди процесното интервю да са получавали коментари на страницата на ищеца във Facebook с подобно съдържание. От показанията на свидетелката се установява също така, че не е чувала управителят на ищеца да споделя за негативни последици за дружеството след интервюто с ответника.

Отчитайки обстоятелството, че свидетелката се намира в трудово правоотношение с ищцовото дружество, съдът счита, че показанията ѝ следва да бъдат отчетени с оглед на всички събрани доказателства. На първо място, настоящият състав счита, че показанията на свидетелката съдържат вътрешни противоречия. Така същата твърди, че дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да преустановят търговски отношение с него, а много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори. В същото време, свидетелката заявява, няма случаи договори, сключването на които е подготвила, да не са сключени поради отказ на клиентите и уточнява, че не е чувала управителят на ищеца да споделя за негативни последици за дружеството след интервюто с ответника. От друга страна, свидетелката не дава показания за релевантни за предмета за доказване факти, отдалечения период от излъчване на интервюто до съдебното заседание, като в случая не се касае до несъществени обстоятелства, съдът счита, че следва да бъде дадена вяра на показанията на св. С. в частта, в която същата заявява, че дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да преустановят търговски отношение с него, а много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори не следва да бъдат кредитирани.

От показанията на св. И.З. се установява, че същият е собственик на асансьорен завод “Изамет”. През м. ноември 2019г. сключил договор за охрана с ищеца. От 05.12.2019г. не

бил допускан до завода. След това трябвало да сключи договор за лична охрана, при което двама служители на ищеца го придружавали непрекъснато и докладвали действията му на управителя на ищеца. В последствие последвали заплахи от последния, че трябва да прехвърли всички активи на дружество, собственост на съпругата на управителя на ищеца. Последвали няколко неуспешни опита на свидетеля за прехвърляне на активите, при които сделките не били вписани в Агенцията по вписванията. През втората седмица на м. април 2020г. от страна на управителя на ищеца му било поставено условие, че ако не прехвърли всички активи на посоченото от него дружество, ще бъде ликвидирен. След това свидетеля напуснал страната. На 26.06.2020г. служители на ищеца влязли в завода на свидетеля в гр. Дупница и не допусkali там упълномощеният управител, мениджърите и главния счетоводител; изнесли оборудване и мебели, и принудили главния счетоводител да предаде електронния подпис. Управителят на ищецът лично участвал в описаните от свидетеля действия. Последният твърди, че е участвал в разследването “Осемте джуджета” и потвърждава всичко, което е казал там.

Настоящият състав счита, че показанията на свидетеля следва да бъдат кредитирани. Същите са последователни, логични, кореспондират помежду си по отношение на правнорелевантните факти.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо- в обжалваната от ответника част. По правилността на същото въззивният съд (с оглед установеното от фактическа страна и съдържащите се във въззивната жалба доводи) дължи да изложи свои мотиви по приложението на материалния закон към правнорелевантните за спора между страните факти.

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за изплащане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, причинени от изказване на ответника в интервю в предаването “Тази сутрин”.

Отговорността по чл. 45 ЗЗД за накърнена чест, достойнство и добро име от поведение или изрази, възприети от пострадалия като унижителни и позорящи го, е деликтна. Законът императивно е въздигнал в забрана правилото да не се вреди другиму. Забраната е универсална, важи за всички правни субекти, за целия кръг права, интереси и ценности от материално и нематериално естество, на които правната система дава защита. Неизпълнението на това общо задължение създава отговорност за нарушителя и за да бъде ангажирана тя, следва да са налице следните предпоставки: деяние, противоправност на деянието, настъпването на вреди, причинна връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди, вина у причинителя. Съгласно презумпцията на ал. 2 на чл. 45 ЗЗД,

вината на дееца се предполага до доказване на противното, от което следва извода, че доказателствената тежест за опровергаване на вината носи ответникът- делинквент.

Първият спорен въпрос между страните е може ли ищецът като юридическо лице да претърпи неимуществени вреди вследствие уронване на доброто му име, авторитет и репутация, които да бъдат репарирани по реда на чл. 45, вр.чл. 52 от ЗЗД по справедливост.

Разпоредбата на чл. 45 ЗЗД не съдържа ограничения относно страните в правоотношението, възникнало от непозволеното увреждане - всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, в т.ч. и на юридическо лице. Липсва основание да се приеме изключване на възможността да се търси отговорност за неимуществени вреди от ЮЛ и в последващите разпоредби в закона, вкл. и чл. 52 ЗЗД, чрез предявяването на иск за неимуществени вреди.

В практиката си ЕСПЧ признава на юридическите лица право на обезщетение за неимуществени вреди- право на вреди от неосигуряване на справедлив съдебен процес в разумен срок (чл. 6 ЕКЗПЧОС); право на свобода за изповядване на религията (чл. 9 ЕКЗПЧОС); право на осигуряване на ефикасни правни средства за защита пред съответните национални власти (чл. 13 ЕКЗПЧОС); право на свобода на събранията и сдружаването (чл. 11 ЕКЗПЧОС); право на защита от дискриминация (чл. 14 ЕКЗПЧОС). Така в поредица свои решения ЕСПЧ присъжда обезщетения за неимуществени вреди на юридически лица.

Принципното разрешение за възможността неимуществени вреди да бъдат търпени от юридически лица е намерило отражение и в българското законодателство. Съгласно чл.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а съгласно чл. 4 с.з., обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Съгласно чл. 631а ТЗ, обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането се дължи на длъжника физическо или юридическо лице , когато с влязло в сила решение молбата на кредитор за откриване на производство по несъстоятелност бъде отхвърлена, ако кредиторът е действал умишлено или с груба небрежност. Право на обезщетение за неимуществени вреди е предвидено и в чл.76а ЗМГО при нарушение на правата върху марки и географски означения, чийто притежатели могат да бъдат и юридически лица; в чл. 95, ал. 2 вр. с чл. 5 ЗАСП при нарушение на авторско, сродно нему или друго право, носител на което е юридическо лице, в чл. 57а Закона за промишления дизайн, съгласно който обезщетение се дължи за всички претърпени имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, които са пряка и непосредствена последица от нарушение, а съгласно чл. 1 посочения закон, приложението му е по отношение на българските физически и юридически лица, както и по отношение на чуждестранни физически и юридически лица от държави, които участват в международни договори, по които Република България е страна. Обезщетение за неимуществени вреди се дължи и на основание чл. 74 вр. с чл. 3 Закона за защита от дискриминация, за нарушение на право на равно третиране. Право на обезщетение

за неимуществени вреди на юридически лица е уредено и в чл. 60а ЗСВ за нарушение на правото им на разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Няма основание да бъде изключена и възможността да се присъди обезщетение за неимуществени вреди на религиозни организации и от изнесени чрез средства за масово осведомяване клеветнически твърдения, уронващи авторитета им. В този смисъл са решение № 274 от 18.03.2019 г. по гр. дело № 5120/2017 г. на ВКС, ГК, IV ГО, решение № 206 от 26.03.2019 г. по гр. дело № 4762/2017 г. на ВКС, ГК, III ГО, и решение № 29 от 10.03.2020 г. по гр. дело № 1690/2019 г. на ВКС, ГК, IV ГО.

Уронването на доброто име и търговската репутация чрез изнасяне на обидни, клеветнически твърдения в средствата за масова информация е нарушение на защитимо право, чието засягане е основание за обезщетяване на причинените неимуществени вреди.

Предвид изложеното, следва да се даде положителен отговор на въпроса и да се приеме, че юридическо лице може да претърпи неимуществени вреди вследствие уронване на доброто му име, авторитет и репутация.

Следващият въпрос, за разрешаването на който спорът е пренесен пред въззивната инстанция, е кои от процесните твърдения са фактически и кои представляват оценка, респ. дали фактическите твърдения са неверни, респ. опозоряващи доброто име на ищеца.

Фактическите твърдения могат да ангажират отговорността само ако позорят адресата и са неверни. Наличието на клеветнически твърдения се обосновава с разгласяването за друго на конкретни обстоятелства, определени факти, които са позорни- неприемливи от гледна точка на общоприетите морални норми и предизвикващи еднозначна негативна оценка на обществото. Освен това те трябва и да са неистински, т.е. да не съществуват в обективната действителност. Неистинността на приписваните обстоятелства обаче има правно значение само ако те са обективно позорни. Оценките (мненията) не подлежат на проверка за вярност, тъй като те не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те могат да ангажират отговорността само ако представляват обида.

Разграничителния критерий между двата вида деяние е изяснен от теорията и практиката, и това е характерът на информацията, отнасяща се до пострадалия. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински или му се преписва престъпление, което не е извършил. При оценъчните твърдения деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел.

От изложеното следва, че при преценка основателността на предявения иск, на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай, че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на ответника. Мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което те

могат да ангажират отговорността на дееца, само ако представляват обида. В този смисъл е съдебната практика (решение № 85 от 23.03.2012г. по гр.д. № 1486/ 2011г., IV г.о., на ВКС; решение № 86 от 29.01.2010г. по гр.д. № 92/ 2009г., II г.о.; решение № 62 от 06.03.2012г. по гр. д. № 1376/2011г., IV г.о. на ВКС и др.).

Изразите “Помните, че връзката на “Д.Г.” ООД с Главния прокурор възникна още при неговия избор, когато така наречените контрапротестиращи в негова подкрепа се оказаха служители на “Д.Г.” ООД”, Именно “Д.Г.” ООД и адвоката П. “Евро” са били в основата на предизборната кампания на господин Г. при избора му за главен прокурор”: “Аз споделям личните си впечатления. Когато протестирахме пред Висшия съдебен съвет, да, действително видяхме тези здравеняци от “Д.Г.”, които протестираха заедно с Н.Н. в подкрепа”, “Здравеняци на “Д.Г.” бяха от другата страна, протестираха за него” представляват твърдения за факт. Думата “здравеняк” представлява оценъчно твърдение. На първо място, същото е адресирано до служителите на ищцовото дружество. На следващо място, по своята същност използваната дума не е обидна. Обидата ще е налице, ако се каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго . Унижителният характер на казаното следва да се преценява на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, като без значение е обстоятелството дали казаното отговаря на действителността, дали направената от дееца оценка е основателна. За да е налице обида, следва да бъдат казани думи, обективно годни да накърнят достойнството на пострадалия, които според господстващия морал са неприлични, вулгарни и цинични. В конкретния случай, използваната дума, здравеняк, не е унижителна, нито е неприлична, вулгарна или цинична според господстващия морал. Според Тълковния речник на българския език, използваната дума означава мъж с вид, който издава сила и здраве, което не е опозоряващо. В останалата им част посочените твърдения не са опозоряващи. Със същите ответникът е заявил, че служители на ищеца са упражнили конституционното си право на участие в събрания и митинги. Същевременно в ЗЧОД не се съдържат норми, регламентиращи забрана за лицата, които се занимават с частна охранителна дейност да участват в протести. Съгласно чл. 43 Конституцията, гражданите имат право да се събират мирно и без оръжие на събрания и манифестации (а именно да протестират). Правото на протест е средство за израз на волята на гражданите основно право на човека и признак демократична и социална държава. С участието си в протеста в подкрепа на кандидата за длъжността Главен прокурор служителите на ищцовото дружество са изразили гражданската си позиция. Публичното изразяване на позиция по общественозначими теми не е действие, което може да се квалифицира като опозоряващо. Да изразиш публично позицията, в частност да участваш в протест, не е нито неморално, нито недостойно, а и не предизвиква еднозначна отрицателна оценка на обществото. Позорността е обективно качество на твърдението и не зависи от субективното отношение на определено лице към казаното за него.

Изразите “Прокуратата и тук се намесва неправомерно, “Д.Г.” се намесва неправомерно” представляват оценъчно съждение, което не е противоправно. В редица решения на ВКС,

решение № 278/ 27.11.2019г. на ВКС по гр.д. № 1140/ 2019г. на ВКС, IV г.о., решение № 209/ 27.9.2013г. по гр.д. № 1747/ 2013г. на ВКС, IV г.о., решение № 484/09.06.2010г. по гр.д. № 1438/ 2009г. на ВКС, III г.о., решение № 62/ 06.03.2012г. по гр.д. № 1376/ 2011г. на ВКС, IV г.о., се приема, че когато не се касае за превратно упражняване на правото по чл. 39 Конституцията и свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на друго, твърдения и оценки могат да се използват свободно. Негативните оценки, направени при спазване на ограниченията по чл. 39, ал. 1 Конституцията, представляват коментар на фактите и не поражда отговорност. В конкретния случай оценката, касаеща правомерността на действията на Прокуратурата, не следва да бъде обсъждана, тъй като дори и от действията на ответника да са произлезли вреди, те не са настъпили в патримониума на ищеца. Създението, касаещо правомерността на действията на служителите на ищцовото дружество, представлява коментар на факт и е направено при спазване на ограничението на чл. 39 Конституцията, като свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на друго.

Изразите “чиято фотоволтаична централа е превзета от “Д.Г.” ООД на десети януари тази година от петдесет охранители на “Д.Г.” ООД със седем автомобила”; “на десети януари, когато става това рейдване на фотоволтаичната централа, на място отива мой колега, не обикновен адвокат като мен, а председател на втората по големина адвокатска колегия в България, за да види какво става, този рейд от петдесет охранители със седем автомобила и тогава го посреща лично собственика на “Д.Г.” ООД Д. С.- К. и му казал “Ако продължаваш да ми се пречкаш, ще имаш пречка с Главния прокурор Г., аз теб те знам, видях те, че протестираше срещу Г.”, “Прокуратурата участва в рейдърство и частни бизнеси и като организирани престъпни групи, както е случая със Златанов, с асансьорния завод”; “идват, обаче, забележете, с “Д.Г.”, петдесет човека рейдват” представляват твърдение за факт. Същите, по своята същност, имат клеветническо съдържание, изграждащо негативни представи за ищцовото дружество. Фактическите твърдения, за които се поддържа, че са клевета, могат да бъдат проверявани за вярност. Ако те са верни, същите не са клевета, дори да позорят адресата, и не са основание за ангажиране на гражданска отговорност на ответника. Конкретиката на случая сочи, че в случая от показанията на св. Златанов може да се изведе извод за вярност на изложените от ответника факти, досежно асансьорния завод. С оглед това, независимо, че изложените факти са позорни, ответникът не носи отговорност. Разпространяването на критични, но верни обстоятелства, свързани с отделни личности, е израз на конституционно установената свобода на словото и не съставлява граждански деликт.

Като съобрази изложеното, въззивният съд счита, че в случая не се установява осъществено противоправно деяние от ответника спрямо ищеца, вследствие на което да се ангажира деликтната му отговорност за обезщетение за вреди от деянието.

По отношение на твърденията, касаещи фотоволтаичната централа, не са събрани доказателства, установяващи тяхната истинност, което налага извършване на преценка настъпили ли са репутационни вреди за ищеца. Настоящият състав счита, че по делото не е

установено ищецът да е претърпял вреди вследствие даденото от ответника интервю. На първо място, следва да се посочи, че съдът не кредитира показанията на свидетелката в частта, в която същата твърди, че дългогодишни клиенти на ищеца се обадили и изразили желание да преустановят търговски отношение с него, а много потенциални клиенти също се отказали да сключат договори. Към изложеното следва да се добави, че св. С. сочи в показанията си, че контрагенти на дружеството са изразили желание да прекратят договорите си с ищеца, без да може да посочи имената на клиентите на ищеца, изразили такова желание, като не се установява, в действителност да се е стигнало до такова прекратяване. Напротив, от показанията на свидетелката се установява, че не е чувала управителят на ищеца да споделя за негативни последици за дружеството след интервюто с ответника. От друга страна, същата заявява, че не няма случаи договори, сключването на които е подготвила, да не са сключени поради отказ на клиентите. Показанията на свидетелката в частта, в която се сочи, че служители на дружеството се притесняват да носят униформа с логото на ищеца са ирелевантни към предмета на настоящото производство.

За установяване на правнорелевантият факт, че вследствие с изказванията на ответника е накърнена репутацията на ответника са събрани писмени доказателства- разпечатка от Facebook страницата на ищеца. Настоящият състав счита, че от същата не се установява, че написаните отзиви се намират в причинна връзка с изказванията на ответника в излъченото интервю. Преки и непосредствени вреди от деянието са тези вреди, които се намират в причинна връзка с деянието. Изискването към причинната връзка между деянието и вредата е деянието да предшества във времето настъпването на вредата и да я обуславя под влиянието на вътрешни, решаващи и съществени връзки на необходимост. Деянието трябва да е това условие, което с вътрешна необходимост предизвиква настъпването на отрицателната последица в сферата на увреденото лице. Вредата следва обективно, необходимо, закономерно да произтича от деянието, както и да не бъде негово случайно следствие. За да има причинна връзка вредата трябва да бъде адекватна последица на непозволеното увреждане. Адекватността е налице, когато деянието по своята природа е годно да доведе до настъпилия отрицателен резултат. Едно действие или бездействие представлява адекватна или относима причина, когато по своя характер е практически годно да причини вреда, подобна на тази, която е настъпила, т.е. ако при нормалното стечение на обстоятелствата би настъпила същата последица. При изясняване на причинната връзка е нужно да се отговори и на въпроса, дали резултатът е бил реално възможно следствие на извършеното деяние. Ако между дадено обстоятелство и резултата не може да се докаже една с по-голяма вероятност настъпила обусловеност, причинната връзка не бива да се приема за дадена. За да се изясни ролята на всяко от предшестващите следствието необходими условия за неговото настъпване, трябва да се види, дали те създават конкретна, реална възможност за това или я превръщат в действителност. В обобщение, причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие или бездействие на деликвента. В т.см. решение № 9 от 02.02.2018г. на ВКС по гр.д. № 1144/ 2017г., III г.о., ГК.

Причинната връзка не се предполага, а трябва да се докаже- Постановление № 7 от 30.12.1959г. на Пленума на ВС, т. 2. В хипотезата на чл. 45 ЗЗД доказването на причинно следствената- връзка между поведението на дееца и увреждането, чието обезщетение се търси, е за ищеца. Той следва по пътя на пълно главно доказване да установи, че деянието е решаващо, вътрешно необходимо (не случайно) свързано с резултата; в цялата поредица от явления причината да предшества следствието и да го поражда, като вредата закономерно да произтича от деянието. Деянието е необходимо условие за настъпване на вредата тогава, ако при мислено изключване на поведението на деликвента, тя не би настъпила, т.е. ако при това изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на деликвента и настъпилите вредоносен резултат. То е достатъчно условие, когато би причинило вредата само при обичайно стечение на обстоятелствата.

Несъмнено изказването на ищеца би могло да доведе до накърняване на репутацията на ищеца, конкретно до негативни отзиви. Не се установява обаче това да е необходима последица от противоправното поведение, т.е. в случай, че това поведение не бе осъществено, вредите нямаше да настъпят. Следва да се посочи, че написаните отзиви не кореспондират с изказванията на ответника в излъченото интервю.

В обобщение, конкретиката на случая сочи, че не се установява накърняване на репутацията на ищеца вследствие на което за последния да са настъпили вреди, които да се намират в причинна връзка с поведението на ответника.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на предявения иск и неговото отхвърляне.

Първоинстанционният съд е достигнал до същия правен извод, което обуславя извод за правилност на постановеното решение и неговото потвърждаване.

По разноските:

С оглед изхода на делото, на въззиваемия следва да се присъдят направените пред настоящата инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20189346 от 23.09.2021г. постановено по гр. дело № 35885 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 154 състав.

ОСЪЖДА “Д.Г.” ООД, с ЕИК **** да плати на М. В. С., с ЕГН ***** сумата 1100 лева (хиляда и сто лева), представляваща направени пред въззивната инстанция разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в месечен срок от връчването му пред
Върховния касационен съд, при наличието на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____